

All I want for Kerstmis

Jackie van Laren bij Boekerij:

De Q-serie:

Zin

Lief

Ziel

Vallen

Opstaan

De Eilandliefde-serie:

Duingras

Stormwind

Springvloed

Tegenstroom

Hoogtij

Branding

De meisjesmagneet

Thuiskomen

Twee prinsen

De Eyckenhof

Fred & Ginger

Een goed hart

All I want for Kerstmis

De Onder de bomen-serie:

Lentegroen

Zomerloof

Herfstrood

Winterzon

E-only:

Alle verhalen (tot nu toe)

Petra Vollinga bij Boekerij:

Het grote co-ouder doeboek

Hallo liefde

Het geheim van Eva (eerder

verschenen als *Vandaag*

houden we het droog)

Zo goed als nieuw

Wat zou Dolly doen?

Fred & Ginger

All I want for Kerstmis

Jackie van Laren en Petra Vollinga

All I want for Kerstmis

Hij is dj, zij heeft een platenwinkel.
Match made in heaven, toch?

ISBN 978-90-492-0510-2
ISBN 978-94-023-2464-8 (e-book)
ISBN 978-90-528-6794-6 (audio)
NUR 301

Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio, Amsterdam
Omslagbeeld: © Shutterstock
Zetwerk: CeevanWee, Amsterdam

© 2024 Jackie van Laren, Petra Vollinga en Meulenhoff Boekeryj bv,
Amsterdam

Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling van Marianne
Schönbach Literary Agency bv.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag openbaar
worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op
welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestem-
ming van de uitgever.

Where words fail, music speaks.
– Hans Christian Andersen

'My Silver Lining' – FIRST AID KIT

'Flo in de middagggg', klinkt de jingle door de studio. Hij is weer begonnen aan zijn vaste twee uur en wauwelt op de automatische piloot een paar zinnen met zijn donkere, een beetje gruisige radiostem, waarna hij 'Walk Out to Winter' van Aztec Camera instart. Kan nog net; het gaat dan wel niet over de feestdagen, maar in ieder geval wel over de winter. En het is jaren tachtig – wat is er toen toch veel goeie muziek gemaakt. Hij houdt er wel van: beetje retro, beetje indie, al is het nummer dat nu uit de studiospeakers schalt ook wel terug te vinden op zo'n alle-dertien-dood-verzamelplaat met kerst- en wintermuziek.

Net november en nu al moet zijn muziekkeuze in het teken staan van die ellendige feestdagen. En dan kan hij in de middag nog wel smokkelen, maar de komende twee maanden pakt hij er ook nog een uurtje bij in de vooravond, omdat zijn collega Mariken, die dat uurtje altijd vulde met hits uit de jaren tachtig, afgewisseld met nieuws en actualiteiten, met zwangerschapsverlof is. Het is een impopulaire shift, tussen zeven en acht: precies als mensen, dj's ook, staan te koken of willen eten. Hij weet ook eigenlijk niet waarom hij heeft gezegd dat hij het wel zou doen toen Joop ermee kwam. Joop was ook verbaasd dat juist Flo het uurtje op wilde pakken, maar hij zei natuurlijk meteen ja, zelfs als Flo de actualiteiten eruit zou gooien.

Actualiteiten zijn niet zijn ding. Muziek is zijn ding, maar dan wel goeie muziek. Zijn hele leven al. 'Als ik nou een beetje rustig aan doe met de kerstnummers in mijn eigen programma,' had hij tegen Joop gezegd, 'dan gooi ik de allerergste rommel er wel op in de vooravond.'

Joop vond het allemaal prima, maar desondanks ligt er een meterslange lijst met kerstnummersuggesties voor hem klaar. Geprint. Van Joop, die nogal hands-on uit de hoek kan komen. Bizar eigenlijk, hij voelt zich net een supermarkt die in januari al begint met de graaibakken vol paaseieren en in september met het sinterklaasnoep en de kerstkransjes. Kopen kopen kopen, commercie commercie commercie.

Hij mag niet klagen, dat weet hij heus wel. Die commercie, waar hij vroeger niet dood mee gevonden wilde worden, heeft hem veel gebracht. Een dijk van een salaris, een beest van een appartement, een vriendin waar een voetbalinternational nog een puntje aan kan zuigen en genoeg landelijke bekendheid om voor vrijwel alle interessante feesten en partijen uitgenodigd te worden. Première van een of andere film, borrel bij Van den Ende in de achtertuin, vorig jaar kreeg hij zelfs tot zijn verrassing een kaartje voor het boekenbal. En dat terwijl hij voor de radio werkt. De radio, waarop je gezicht dus niet te zien is.

Op de een of andere manier is zijn gezicht, zonder dat hij daar bewust zijn best voor heeft gedaan, alsnog gemeengoed geworden en kent iedereen Flo en Maeve, mediageniek powerkoppel. Maeve is ex-model, tien jaar jonger dan hij, poepstrak en ontzettend slim. Ze heeft een half jaar geleden haar eigen yogakledinglijn gelanceerd, M's Choice, met bijbehorende shakes, repen en ander gezond krachtvoer, en hoewel hij om de naam wel een beetje moest grinniken (wie zou dat niet doen, die voor zijn of haar werk in de muziek zit), is haar commerciële succes zeker geen lachertje. Ze heeft genoeg volgers op Insta

en TikTok om een serieuze influencer te zijn en verdient intussen bijna net zoveel als hij. Met een paar sportbehaatjes, leggings, shakes en mueslirepen.

Powerkoppel.

Hij heeft zelf nou nooit dat gevoel, en al helemaal niet als hij 's morgens naast haar wakker wordt. Dan voelt hij zich over het algemeen vooral gekreukeld; hij is geen ochtendmens. Zonder een halve liter koffie is hij niks waard. Als het tenminste al een keer gebeurt dat ze nog naast hem ligt als hij wakker wordt, want meestal is ze veel eerder dan hij uit bed. Dan gaat ze zonnegroeten doen, en gore groene prut staan blenden, die goed voor haar huid schijnt te zijn. De eerste keer dat ze dat deed dacht hij dat ze iets aan het maken was dat ze op haar gezicht ging smeren, maar het moest naar binnen. Nou, hem niet gezien; al zeurt ze hem nog zo de kop gek, hij gaat dat soort spul niet drinken. Hij wil gewoon koffie en twee croissants met oude kaas. Wel jammer dat ze tegenwoordig altijd zo vroeg opstaat, want hij is dan wel geen ochtendmens, maar slaperige ochtendseks, daar is hij absoluut niet vies van. Het lijkt wel alsof het er bijna niet meer van komt; als hij opstaat is zij al druk in de weer, en tegen de tijd dat hij eens een keer uit zijn werkkamer komt ligt zij al hoog en breed op één oor, op haar satijnen kussen, met haar satijnen slaapmaskertje op.

Het nummer is al bijna afgelopen en hij heeft niks gedaan, niks klaarstaan, hij zit alleen maar weg te dromen omdat zijn brein aan het idee van ochtendseks is blijven hangen. Hij schudt zichzelf wakker; *dead air* is een doodzonde. Eh, even snel iets... 'Pink Moon', van Nick Drake. Dat kan bijna altijd wel, en dan zal hij er daarna toch aan moeten geloven en moet er iets van de lijst komen. '2000 Miles' van The Pretenders dan maar, dat is nog het minst erge, hoewel het toch echt een kerstnummer is. Hij leunt even naar achteren in zijn stoel om door

het raam van de *booth* te kijken of Joop niet in de gang staat. Joop Kockelmans, zenderbaas de luxe en micromanager *to the stars*; hij weet gewoon dat als hij te veel afwijkt van die godvergeten lijst, hij een ongezellige donderpreek kan verwachten. Heeft hij geen zin in; nog minder dan in de uitgekauwde kerstmeuk die er op die lijst staat. Gek is dat; buiten de studio is hij, nou ja, 'iemand', dj Flo, maar zo hier, tijdens de nummers, is hij toch meestal gewoon Florian de Winter, muziek liefhebber, vinylverzamelaar, die toevallig zo veel geluk heeft gehad in het leven dat hij van zijn hobby zijn werk heeft kunnen maken. Klein jongetje in de snoepwinkel, al is de platenkast tegenwoordig een database en kun je prima een programma maken zonder dat er een dj aan te pas komt. Gewoon de boel op volgorde zetten, jingles ertussen prakken, op start drukken en koffie gaan drinken. Hij heeft zich weleens een beetje overbodig gevoeld, maar dan hoefde hij alleen maar iets te doen waarbij mensen naar de studio konden bellen, of via de app een berichtje konden sturen over het een of ander, en dan werd hij steeds opnieuw overdonderd door het aantal reacties. Niet overbodig. Gelukkig.

Het nummer is bijna afgelopen en hij zet de Mariah-jingle klaar. Heeft hij zelf geregeld; hij kent nou eenmaal een hoop mensen, en na een beetje heen en weer bellen heeft hij vorig jaar Mariah Carey in de studio gehad. Ze was in het land, ze was de beroerdste niet en wilde best even langskomen voor de promotie van haar tournee. Ze had zelfs nog een stukje zo, hoppa, a capella in de microfoon gezongen terwijl hij haar interviewde, en aan het eind van haar bezoek gaf ze hem haar privénummer. Waarom, dat heeft hij nooit helemaal met zekerheid kunnen zeggen. Had hij gemist dat ze met hem zat te flirten? Meestal heeft hij toch wel oog voor zulke dingen, en hij heeft natuurlijk een goeie babbel. Duh, anders kon hij dit werk niet doen.

Brutaal is hij ook, dat hoort net zo goed bij zijn werk, dus dit jaar heeft hij dat nummer maar gewoon een keer gebeld. *'Hello, it's dj Flo, from the Netherlands,'* zei hij, en tot zijn verrassing had ze nog precies geweten wie hij was. Ze hadden leuk zitten babbelen en hij had het gewoon voorgesteld. Of ze geen zin had in kerst in Amsterdam, en of ze dan niet een miniconcertje wilde geven, misschien zelfs gewoon bij iemand in de huiskamer. Ze had het allemaal leuk gevonden, haar onkostenvergoeding bleek, in ieder geval voor Joop, alleszins mee te vallen, en ze had nog een jingletje voor hem ingesproken ook.

Hij draait The Pretenders weg, knalt er even iets in wat hij zelf altijd een 'tussentoeter' noemt, en dan hoort het luisterend publiek: *'Hi, this is Mariah Carey, and all you want for Christmas... is me! Listen to dj Flo, he'll tell you all about it, byeee!'*

'Ja, dat was Mariah,' zegt hij nu, 'en je zult het niet geloven, maar je kunt haar winnen! Blijf luisteren naar Flo in de middag en dan ga ik je vertellen hoe, maar eerst nog even dit: "Shake Up Christmas" van Train!'

De muziek vult de booth en hij leunt achterover in zijn stoel. Hij ziet Joop door de gang schieten en hij steekt zijn hand op, maar krijgt geen groet terug.

Ook best.

Merry Christmas in november, eikel.

'Beautiful' – CHRISTINA AGUILERA

'Jezus begint dat nu al? Sinterklaas is nog niet eens in beeld.'

Chagrijnig droogt Robin haar roze haar af en veegt met een elleboog de beslagen spiegel schoon. Uit het kleine radiootje in de hoek golft Perry Como de badkamer in. Robin zingt mee: '*It's beginning to look a lot like Christmas. Everywhere you go.*' Als ze ergens een hekel aan heeft, is het wel die opgelegde gezelligheid van Kerstmis – niet in de laatste plaats door de muziek die die periode meebrengt. Alles zo suikerzoet. En als iemand iets anders probeert, Train of zo, dan slaat het meestal nergens op. *Shake up the happiness*, als het zo makkelijk was, was er nooit meer iemand ongelukkig in de wereld. Gewoon even schudden en klaar.

Ze schudt met haar hoofd in een poging het water uit haar oren naar buiten te bonjournen, maar het lukt maar half. Nou ja, jammer dan, ze moet echt naar beneden zo. Niet dat er om negen uur al een rij voor de deur staat met trappelende klanten die een vintage elpee bij haar willen kopen, maar toch, negen uur open is negen uur open.

'*Raised me well, dad*,' zegt ze tegen haar spiegelbeeld, terwijl ze handig twee mooie Amy Winehouse-eyeliners boven haar ogen zet. Knalrode lippenstift, mascara en een rode bloem in haar haar maken het af. Haar Vinyllia-gezicht noemt ze het, en

ze schildert het erop als ze in de winkel moet werken. Wat eigenlijk wel zo'n beetje elke dag is, zo tegen het eind van het jaar. Zondag open levert echt meer dan een zevende van de weekomzet op, dus is ze een paar jaar geleden overstag gegaan en staat ze ook op zondag achter de toonbank. Heel af en toe draait ze op maandagochtend het bordje met BEN EVEN BOODSCHAPPEN DOEN, ZO TERUG! om en dan sneakt ze er even tussenuit, maar verder heeft ze weinig vrije tijd. Niet dat het haar iets kan schelen. Wat moet zij nou met vrije tijd? Platen luisteren, denkt ze grinnikend, en dat kan ze ook onder werktijd, want dat is haar werk.

Aan haar kledingrek hangt een lange rij bontgekleurde vintage jurken, broeken en bloesjes. Welke wordt het vandaag? Ze laat haar handen erlangs glijden en bedenkt zich voor de zoveelste keer dat ze echt in de verkeerde tijd geboren is. De jaren zeventig van de vorige eeuw hadden veel beter bij haar gepast. Die kleding, die muziek en iedereen een platenspeler in de woonkamer. Hoe gezellig is dat? Ze snapt niet dat mensen ooit akkoord zijn gegaan met cd's. Er gaat toch niks boven het prachtige, gelaagde geluid van vinyl? Het moment dat je zo'n kunstwerk, de hoes, in handen hebt, de plaat er heel voorzichtig uit laat glijden en dan behendig op de draaitafel legt. Even kijken of er geen pluisjes aan je naald zitten en dan héél behoedzaam die naald erop zetten. Met de hand of met zo'n liftje, daar doet ze verder niet moeilijk over, maar dan die eerste kraakjes. Alsof de muzikanten even adem moeten halen. Een seconde, twee, drie en daar komt de muziek. Een nummer of zes, zeven, de volgorde zorgvuldig samengesteld door de band zelf. Dan omdraaien en verder luisteren. De opbouw van de nummers, wat er op de voor- en wat er op de achterkant staat, niks is toevallig. Daar is allemaal over nagedacht. Het ontroert haar dat muzikanten een soort concert voor hun luisteraars

maken, omdat ze voelen dat mensen na een rustig nummer even behoefte hebben aan iets vrolijks of andersom. Je gaat toch in een restaurant ook niet zelf de kip door de chocola gooien of alleen maar achter elkaar hetzelfde broodje eten? Dat laat je aan de kok over. Zo is het ook met elpees. Dat is een beleving, die je helemaal moet meemaken om de inhoud echt goed te kunnen proeven. Daar kan geen random Spotify-moodlist tegenop. Het is natuurlijk super dat iedereen overal naar alle soorten muziek kan luisteren, maar het vluchtige, daar zal ze nooit aan wennen. 's Ochtends iets opzetten en dan het algoritme de rest van de dag laten bepalen waar je naar luistert, is voor haar ondenkbaar. Het algoritme weet niet of je vrolijk aan de dag bent begonnen, maar je humeur omslaat als je kat wordt doodgereden. Om maar wat te noemen. Of andersom. Dat je, laten we zeggen, 'I Don't Like Mondays' opzet, omdat je met een kater uit je weekend komt en net als de Boomtown Rats absoluut geen zin hebt in de dag. Maar dat je baas je na een uur bij zich roept om je een salarisverhoging te geven voor al je goede werk. Dan wordt de dag ineens meer een 'Brand New Day' van The Wiz.

Ze kiest een bruine ribbroek met wijde pijpen, een bloes met gele bloemen en een spencer met bruin-oranje ruiten. Laarzen met blokhakken erbij, top.

Laatste blik in de spiegel. Heel Robin. Ze weet zelf ook wel dat ze er een beetje, nou ja, *the-seventies-called, they-want-their-clothes-back* uitziet. Maar ze voelt zich gewoon lekker in deze kleren. Al die H&M-meuk, waarvan je weet dat met jou nog duizenden anderen precies hetzelfde hebben gekocht en misschien die dag ook wel aanhebben, geeft haar de rillingen. Laat staan als je weet hoe al die fast fashion wordt gemaakt. Geef haar maar tweedehandswinkeltjes waar je een trui, jurk of blazer vindt die echt helemaal niemand nog draagt. Behalve zij

dan. Ze steekt even haar tong uit naar zichzelf. ‘Hoi,’ zegt ze. ‘Maak er wat moois van vandaag.’

In de winkel is het stil. Ze snuift de lucht op van de houten vloer, de platenhoezen, de grote planten in de hoek. Het is de lekkerste lucht die er is, wat haar betreft. Ze doet de spotjes boven de platenbakken aan en loopt dan een rondje schemerlampen. Die gaan gewoon ouderwets met een schakelaartje aan en geven haar winkel iets huiskamerachtigs. Ze heeft een oude chesterfield achter in de hoek gezet en ook op andere plekken in de winkel staan fluwelen, vintage oortjesstoelen, waarin mensen gewoon de krant mogen lezen met een kop koffie erbij. Geen spiffy baristakoffie, maar lekker *old-school* uit een grote pot, die ze nu gaat zetten. Allemaal verschillende mokken ernaast en hoppedtee, zelfbediening. En gratis. Gerson probeert haar al maanden zover te krijgen dat ze een espressoapparaat koopt en gewoon geld vraagt voor de koffie ‘zoals alle hippe winkels tegenwoordig’. Maar ze vindt dat niks. Ze is toch geen koffientent? Al die gemorfte winkels annex lunchrooms annex meubelzaken. Het is zo onduidelijk allemaal. Je komt bij Vinylia om een mooie elpee te kopen, punt. En die koffie is gewoon service van de zaak.

Maar eerst. Muziek. Nog voor ze de deur van het slot gooit, moet er een plaat op. En net als de eerste kop koffie is de eerste track van de dag bepalend voor je humeur. Waar heeft ze zin in? Ze loopt naar de luisterbar naast de kassa. Daar kunnen mensen met koptelefoons naar platen luisteren die ze misschien willen kopen. Er staan vijf platenspelers. Nummer zes is voor haar. Daarmee speelt ze muziek af die in de hele winkel te horen is. Mensen vragen weleens of ze een verzoekje mogen doen, maar daar begint ze niet aan. Ze is toch geen dj? Haar winkel, haar muziek. Likkebaardend gaat ze langs haar eigen schappen.

Te vrolijk, te disco, te melancholisch, veel te kersterig.

Met pijn in haar buik beseft ze dat dat er nu wel echt aan zit te komen, al die commerciële kerstplaten. Twee maanden lang moet ze tegen heug en meug Whams en Mariah Careys verkopen omdat de kassa wel moet blijven rinkelen, maar *no way* dat ze die muziek vrijwillig opzet. Ze probeert haar klanten uit alle macht op te voeden met Mahalia Jackson, die de allermooiste ‘Silent Night’ ter wereld zingt. Maar meestal gaan ze dan toch voor veilig. Helaas.

Vorig jaar was er wel een aardige plaat uitgekomen, wat was dat ook alweer? Grijnzend trekt ze hem tevoorschijn en legt hem op de pick-up. Een vette bluesgitaar vult de ruimte. ‘Hate Christmas’ van Dhrisopher Guerra. Dat zal ze leren.

Gerson klopt op de deur en snel loopt ze naar voren om voor hem open te doen. Hij draait het bordje SORRY, WE ZIJN GESLOTEN naar HELL YES, WE ZIJN OPEN en geeft haar een klinkende klapzoen op haar wang.

‘Skattie,’ zegt hij, vrolijk als altijd. ‘Zin in de dag?’

3

‘Rockin’ Around the Christmas Tree’

– BRENDA LEE

‘Roze?’ zegt Flo verbijsterd, terwijl hij kauwt op zijn croissant met oude kaas. Hij duikt in zijn koffiemok – een hele grote, waar daadwerkelijk bijna een halve liter koffie in kan; zwart en sterk, zo heeft hij hem het liefste – voor een paar gloeiende slokken, maar opent zijn genietend gesloten ogen om over de rand van de mok naar Maeve te kijken als het antwoord wel heel lang op zich laat wachten.

Als hij haar blik vangt zegt Maeve ‘Bae’, op een toon alsof hij niet goed wijs is. ‘Roze. Barbie? Barbenheimer? Heb je onder een steen gelegen of zo? Hot pink. Stel je voor, een mooie, grote, regelmatig gevormde nordmann, daar in de hoek, en dan alles roze. Ballen, slingers...’ Ze gebaart naar de plek waar Flo’s lusterstoel staat: een zwart glanzende, enorme *ball chair* met rood velours binnenkant en ingebouwde superhifi bluetoothboxen. Ideaal om random playlists op Spotify af te luisteren, op zoek naar pareltjes die hij nog niet kent. Hij vertelt Maeve altijd dat dat moet, voor zijn werk, maar eigenlijk pakt hij dan gewoon een uurtje rust, in zijn eigen woonkamer, zonder dat hij zich in zijn werkkamer hoeft terug te trekken. Hij houdt van zijn stoel.

‘Kunnen we meteen even een ander plekje voor die vreselijke bal zoeken,’ zegt Maeve opgeruimd. ‘Ik vind dat zo’n dooie hoek, mijn feng shui gaat er echt helemaal niet op.’

‘Ik wíd hedemaal níed dat,’ Flo slikt zijn laatste hap croissant door, ‘dat mijn stoel ergens anders staat, ik wil dat hij dáár staat. We kunnen de kerstboom toch gewoon dáár zetten?’ Hij wijst naar een grote lege plek in zijn ruim bemeten woonkamer. ‘Daar staat hij altijd.’

‘Flo, doe niet zo autistisch,’ zegt Maeve, een beetje geërgerd, ‘en stel je even voor hoe een hot pink boom clasht met dat rode velours. Vibekiller. Echt. Kan dat ding niet gewoon in je werk-kamer?’

‘De kerstboom?’ zegt Flo expres, met een grijns. ‘Alleen als hij niet hot pink heeft. En ik heb al kerstspullen, Maeve, ik hoef niet nog meer.’

‘Bae.’ Weer die toon alsof hij niet weet waar hij het over heeft. ‘Je kunt je boom niet volhangen met de ballen van vorig jaar. En plus: kerstversiering kopen is chill. Ik wil straks naar Tuincen-trum Vrededorp; ik zag op Insta dat ze eergisteren al hun kerstmarkt hadden. Als we niet snel zijn is alles op.’

‘Ik heb daar vorig jaar allemaal Star Wars-ballen gekocht,’ zegt Flo, ‘BB-8 is er echt voor gemaakt om een kerstbal te zijn.’

Maeve rolt met haar ogen maar moet toch ook een beetje lachen. Gelukkig. Het valt niet mee; ze zijn nu anderhalf jaar bij elkaar en ongemerkt is ze zo’n beetje bij hem komen wonen. Eerst vond hij dat wel gezellig, vooral ook voor zijn seksleven, maar intussen moet hij af en toe behoorlijk zijn terrein verdedigen. Er hangt een stevig gesprek in de lucht en hij heeft daar al net zo weinig zin in als in een grote bek van Joop op het werk.

Ze rijden in Flo’s Dodge Ram, waar wel drie nordmannen in passen en die hij liefhebbend ‘mijn dikke slee’ noemt, meestal vlak voordat iemand er iets van zou kunnen vinden, naar het tuincentrum. Hij zet geen muziek aan tijdens het rijden, omdat hij nou eenmaal een totaal andere smaak heeft dan Maeve; zij vindt zijn voorliefde voor alles wat tussen de jaren zestig en

tachtig van de vorige eeuw is uitgebracht nadrukkelijk a-chill. Miley Cyrus, Billie Eilish, Taylor Swift, beetje κ -pop, dat is meer haar ding; niks mis mee, maar er is nog zoveel meer. Toch, verrassend genoeg kwam ze laatst ineens aanzetten met Billie Holiday: op TikTok gehoord. Hij heeft een kamer vol prachtige elpees die hij graag eens voor haar zou draaien, maar dat is er nog niet van gekomen... als het er nog van komt. Eerst het Gesprek, waarschijnlijk, en dan pas plaatjes draaien.

In gedachten verzonken duwt hij even later de supersized boodschappenkar voort door het supersized tuincentrum, de pijlen 'Kerstmarkt' achterna. Hij ziet wel, vanuit zijn ooghoek, dat Maeve en hij herkend worden, maar hij negeert het en loopt door, totdat ze onder een boog door rijden, de meest hysterische kerstmarkt op die een tuincentrum in dit universum voort kan brengen. 'Last Christmas' tettert uit de speakers en Maeve keert zich nep-geschrokken naar hem. 'Bae, Whamageddon! Shit!'

Flo grinnikt. 'Het is 3 november, Maeve, we zijn nog veilig. Hoewel het me meteen al een kilometer de keel uit hangt nu ik het weer hoor. Ik kan je wel vertellen: ik ga het dit jaar precies nul keer draaien, al zet Joop het met koeienletters op zijn printjes.'

'Yayy!' roep Maeve, hoewel het niet helemaal duidelijk is of dat nou komt door zijn uitspraak of door de kerstbomenafdeling waar ze net naar binnen zijn gewandeld. 'Dit is echt dé boom! Kijk, Flo, kijk: hij is he-le-maal perfect!'

Ze danst naar een naar zijn smaak iets te grote nordmann toe, die weleens met zijn top tegen het plafond van zijn toch niet beroerd uitgevallen woonkamer zou kunnen komen, zo schat hij in.

'O, en hij heeft ook nog een kluit, chill, dan kan hij teruggeplant worden, *save the world, plant a tree!*'

‘Eerst rukken we ze eruit, zetten we ze een paar weken in de woonkamer, en dan moeten ze de grond weer in om de wereld te redden,’ bromt Flo, ‘idiotoot eigenlijk, als je er zo over nadenkt. En waar wil je hem dan planten, liefje? Ik heb toch geen tuin? Ik woon op tienhoog!’

‘In het penthouse,’ zegt Maeve zelfverzekerd. ‘Je hebt toch een dakterras? Daar kan hij wel op. Wat heb je vorig jaar eigenlijk met je boom gedaan?’

‘Aan Artis gedoneerd. Die geven ze dan aan de olifanten of zo, kunnen ze zich lekker aan krabben, weet ik veel. En op het terras zetten is niet hetzelfde als terugplanten, hè. Maar goed, wat we ermee doen in het nieuwe jaar, dat zien we dan wel weer. Zal ik hem dan maar in de kar mieteren?’

‘Vorig jaar kerst woonde ik nog niet officieel bij je; dit is onze eerste echte boom samen,’ zwijmelt Maeve. Hij stapt op de boom af, maar voordat hij hem bij de pot heeft kunnen grijpen, komt er ineens een meisje achter vandaan. Met roze haar; zo’n beetje het soort roze dat Maeve zich waarschijnlijk voorstelt bij de kerstversiering die ze wil gaan kopen. Knalroze. Ze heeft retrokieren aan, wat hij leuk vindt, en ze heeft een gezichtje dat... Nee. Het is geen meisje, het is een vrouw. Met eyeliner. Houdt hij van, van die wingtips. Even staat hij, al half gebukt, een beetje stompzinnig te kijken naar Roze Haar, maar dan hoort hij de stem van Maeve.

‘Wij hadden deze eerst,’ zegt ze, nog redelijk beleefd, maar wel met een klein draadje dreiging in de ondertoon.

4

‘Barbie Girl’ – AQUA

‘Nou, volgens mij staat je naam er niet op.’

Het komt er pinnig uit. Pinniger dan nodig misschien, maar je moet haar sowieso niet in een tuincentrum zetten en al helemaal niet op zo’n hysterische kerstafdeling. Het is dat Gerson er zo op heeft aangedrongen dat ze dit jaar eens op tijd inkopen voor de kerstversiering zouden doen. Hij had een hele Power-Point voorbereid met berekeningen van hoeveel extra omzet ze zouden maken, als ze eerder dan vorig jaar in de kerstsfeer zouden duiken. Een over-de-top etalage, een megakerstboom met ingepakte elpees eronder, een bijbehorende prijsvraag ‘Raad de plaat’ en zo ging het nog een heleboel slides verder.

Het is het proberen waard natuurlijk, ze heeft de extra omzet hard nodig en bovendien kan ze hem niks weigeren als hij met zo veel passie over Vinyllia praat. De liefde voor de winkel deelt ze met maar twee mensen in de hele wereld. Haar vader en Gerson, de schat. Ze dankt God op haar blote knieën voor de dag waarop die als zijn flamboyante zelf haar winkel in wandelde om er soort van nooit meer weg te gaan – als ze in God zou geloven, wat niet zo is. Hij was op zoek geweest naar een elpee van een heerlijk fout garagebandje waar nog nooit iemand over had gehoord, behalve zichzelf dan natuurlijk, en zo kwamen ze in gesprek. Sindsdien werkt hij bij haar en ze heeft zo’n pijn in haar

buik bij de gedachte dat ze hem binnenkort misschien niet meer kan betalen, dat ze die gedachte uit alle macht naar het donkerste gedeelte van haar brein dirigeert. Desnoods eet ze zelf voortaan alleen nog maar brood met pindakaas; zonder Gerson is Vinyllia gewoon niet wat het hoort te zijn. Maar haar boekhouder was heel streng geweest, vorige week. Het is erop of eronder de komende twee maanden.

‘Weet jij wel wie ik ben?’ vraagt een blonde vrouw met enorm lange extensions, waarvan Robin van een kilometer afstand ziet waar het echte haar ophoudt en het nephaar de boel overneemt. Heeft ze laatst een aflevering van *Keuringsdienst van Waarde* over gezien. Dat haar is eigenlijk zwart en komt van Aziatische meisjes die geld nodig hebben. Hoe jonger het haar, hoe duurder de extensions. ‘Baby extensions’ noemen ze die en de meisjes van vijftien die zich lieten scheren, keken er aanmerkelijk minder tevreden bij dan dit exemplaar dat hier voor haar staat.

‘Geen idee, maar deze boom gaat met mij mee.’ Volgens Gerson is dit de mooiste en die kan het weten, want hij heeft enorm veel gevoel voor stijl. Hij is even een grote kar aan het halen om dit bakbeest van een boom in te vervoeren en aangezien ze al veel langer in deze kersthel rondloopt dan haar lief is, gaat ze echt niet nog langer blijven om de nieuwe perfecte boom te vinden.

‘Bae, doe iets.’ Miss nephaar kijkt naar de lange man die half onder haar weggedoken de pot probeert op te tillen. Hij kijkt schaapachtig op.

Hé, ze kent die kop. Niet te missen, hij hangt levensgroot door de hele stad om reclame te maken voor dat vreselijke radio-kerststation. Slechte smaak in muziek én vrouwen. *Makes sense*.

De dj gaat rechtop staan en steekt joviaal zijn hand uit op een

manier die verraadt dat hij gewend is om overal met open armen te worden ontvangen. Zijn lach heeft inderdaad wel iets ontwapenends, maar mooi dat ze daar niet intrapt.

‘Flo, hai. Hebben we een probleem?’

Robin negeert zijn uitgestoken hand.

‘Nee hoor, totaal niet.’ Ze bukt om de boom aan de onderkant naar zich toe te trekken, maar Barbie is sneller dan ze had gedacht. Die pakt snel de andere kant vast. Robin geeft een ruk. Barbie trekt terug met een krachtexplosie waar Robin niet op had gerekend. Ze voelt de pot uit haar handen glijpen, terwijl het sportieve type tegenover haar met pot en al een meter naar achteren schuift en daar op haar perfect geshapete kont landt. Triomfantelijk slaat ze twee armen om de pot heen. ‘Waar de sportschool al niet goed voor is, hè?’ zegt ze vilein tegen Robin. ‘Zou je ook eens moeten proberen.’

Ze ziet er tamelijk bespottelijk uit, zo met die enorme kerstboom in haar armen op de grond in een overvol tuincentrum, met een zelfvoldane grijns op haar perfecte gezicht. Robin ziet dat Flo een wenkbrauw optrekt. Maar hij zegt niks, tovert een lach op zijn gezicht en helpt zijn meisje overeind. Uit haar ooghoek ziet Robin dat er steeds meer mensen stilstaan om te kijken wat er voor smeuijs aan de hand is. Iemand staat te filmen met een mobieltje, twee meisjes gillen en nemen een selfie met Flo, Barbie en haarzelf op de achtergrond zo te zien.

Zo waardig mogelijk veegt ze haar handen schoon.

‘Oké, jij wint. Veel plezier met je boom. Ik hoop dat-ie enorm veel naalden in je hoogpolige tapijt laat vallen.’

Een vernietigende blik is het antwoord. Een camera flitst, de twee meisjes komen op Flo af en willen een handtekening op hun bil. Barbie kruipt snel naast hem in het fotoframe voor haar *moment of fame*.

Robin draait zich om. Wegwezen hier. Dan maar geen boom.

Ze begint in een rechte streep naar de uitgang te lopen als ze tegen Gerson aan botst, die haar met een megakar tegemoet rijdt.

‘Waar ga jij nou heen, darling? We hadden de perfecte boom toch al gevonden?’

Robin wijst op de meute een stuk verderop. ‘Kwijtgeraakt. Maar weet je wat?’ Ze kijkt om zich heen, draait zich om naar een grote stapel dozen en pakt op goed geluk een doos met een plaatje van een kunstkerstboom. ‘We nemen deze wel.’ Ze zet het ding in de grote kar en begint te rijden. ‘Dan hoef ik hier tenminste nooit van m’n leven meer naartoe. Nog beter voor het milieu ook.’

Gerson kijkt een beetje teleurgesteld en dribbelt onwillig achter haar aan. ‘Een kunstboom. Really? Dat is toch helemaal niet hot?’

‘Het is deze boom of geen boom,’ zegt Robin resoluut. ‘Dus je mag nu kiezen.’

‘Oké, oké, beter dan niks. Maar dan doen we wel knalroze ballen. Dat is helemaal in dit jaar.’

‘Al hang je hem helemaal vol met barbies,’ bromt ze. ‘Mijn zegen heb je.’

Gersons gezicht licht op. ‘Dat is echt een goed idee! Ik heb thuis nog een enorme verzameling.’

Robin schiet in de lach. ‘Waarom verbaast mij dat nou weer niet? Kom, ik trakteer je op zo’n chique koffie waar je zo gek op bent.’

Gerson klapt in zijn handen en haakt zijn arm in die van haar. ‘Meid, wat zijn we lekker uit.’